

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่ोजริญ จิตธัมโม)

พระผู้สอนกฎแห่งกรรม

“สวดมนต์คือยาทา วิปัสสนาคือยากิน” นี่คือนึงคำสอนที่ลูกศิษย์ลูกหาต่างคุ้นเคยกันดีของหลวงพ่ोजริญ จิตธัมโมหรือ พระธรรมสิงหบุราจารย์ อดีตเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี พระนักเทศน์ นักพัฒนา และวิปัสสนาจารย์ที่มีชื่อเสียงระดับประเทศ ผู้มุ่งส่งเสริมการพัฒนาจิตใจพุทธศาสนิกชนด้วยการทำวิปัสสนากรรมฐาน ตามหลักสติปัฏฐาน 4 แบบพองหนอ-ยุบหนอ และหมั่นสวดมนต์ด้วยพุทธชัยมงคลคาถา (พาหุงมหาคาถา) เพื่อเป็นเครื่องเจริญสติอย่างแพร่หลาย

นอกจากนี้ ท่านมักคำสอนเรื่องกฎแห่งกรรม โดยยกเหตุการณ์เมื่อสมัยวัยเยาว์และการชดใช้กรรมของตนเองที่ต้องประสบมาเป็นอุทาหรณ์สอนใจศิษยานุศิษย์ ทำให้ชื่อเสียงของหลวงพ่ोजริญเป็นที่รู้จักในวงกว้าง และให้ความสนใจชีวิตของท่านมากที่สุดรูปหนึ่งของประเทศ

แม้ท่านละสังขารไปแล้ว แต่ความเลื่อมใสศรัทธาในคำสอน และหลักการปฏิบัติธรรมที่ท่านได้เผยแผ่ไว้ ยังคงอยู่ไม่เสื่อมคลาย

ชีวิตวัยเด็กของ ด.ช. จริญ จรรยาธิษั (หลวงพ่ोजริญ จิตธัมโม)

หลวงพ่ोजริญ ชื่อเดิมคือ จริญ จรรยาธิษั เกิดเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม พ.ศ. 2471 ในวัยเด็ก เติบโตมากับยายอายุ 80 ปี เนื่องจากยายขอไปเลี้ยงอยู่เป็นเพื่อน เนื่องจากตาลาบวช บ้านที่อยู่กับยายอยู่ติดกับลำน้ำลพบุรี ทุกวันเวลา 04.00 น. คุณยายจะตื่นขึ้นมาสวดมนต์เป็นเวลา 1 ชั่วโมง โดยมีเด็กชายจริญคอยเตรียมอาหารไว้ให้ยายใส่บาตร จากนั้นสองยายหลานจะพากันไปเก็บผัก ผลไม้ เพื่อหาบไปขายในตลาด ก่อนที่เด็กชายจริญจะไปโรงเรียน

แต่กว่าเวลานั้น เด็กชายจริญต้องย้ายโรงเรียนบ่อยๆ เนื่องจากไม่ตั้งใจเรียน มีนิสัยเกเร เรียกได้ว่าสมัยเด็กของหลวงพ่ोजริญได้สร้างกรรมไว้มากมาย โดยไม่สนใจเรื่องบาปบุญคุณโทษซึ่งมีทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจ โดยท่านได้ยกมาสอนในหนังสือกฎแห่งกรรม ยกตัวอย่างเช่น

ในช่วงปิดเทอม ตอนนั้นยังไม่รู้บาปบุญคุณโทษ ได้นำปืนไปตามทุ่งนาแล้วยิงนกเปิดน้ำ นกกระสา พอยิงได้ก็จะจับหักคอใส่ตะข้อง แต่พอถูกนกจิกใส่ก็โกรธจึงจับหักคอแล้วถลกหนังเลย บ้างก็จับหักขา โกงไม่ให้ค่าเรือข้ามฟากบ้าง โกงเงินแม่ค้าไม่ให้ค่าถ้วยเตี้ยบ้าง

นอกจากนี้ เด็กชายจรรย์ยังรับคำจ้างจากวงเหล้าให้นำเต่าไปต้มจำนวน 7 ตัว แต่เต่าพากันคืนด้วยความทรมานทรมานจนหม้อแตก และพยายามหนีเข้ากอไผ่ เด็กชายจรรย์เห็นดังนั้นจึงวิ่งไปจับตัวมาต้มอีกครั้ง แต่เกิดเปลี่ยนใจเพราะเห็นเต่าร้องไห้ จนสุดท้ายต้องขโมยปลาตากแห้งของป้ามาให้วงเหล้าแทน

นอกจากนี้ ท่านกับเพื่อนเคยแอบกินอาหารของยายที่จะนำไปถวายพระ 2 ครั้ง จนสุดท้ายยายจับได้จึงถูกต้อนอย่างหนัก ซึ่งยายสอนว่า อย่าทำแบบนี้ไม่เช่นนั้นจะเกิดเป็นเปรต ปากเท่ารูเข็ม

จนกระทั่งช่วงมัธยม เด็กชายจรรย์ถูกโรงเรียนไล่ออก และไม่มีโรงเรียนใดใน จ.สิงห์บุรี รับเข้าเรียน ทั้งที่ยายสอนแต่สิ่งดีๆ ทำให้ยายต้องส่งเด็กชายจรรย์ไปอยู่กับปู่ซึ่งเป็นคุณหลวงในกรุงเทพฯ และได้ไปเป็นศิษย์ดนตรีไทยของคุณหลวงประดิษฐ์ไพเราะ ก่อนส่งตัวต่อไปฝากฝังกับ จอมพล ป.พิบูลสงคราม จนได้รับการสนับสนุนให้เข้าเรียนต่อที่โรงเรียนนายร้อยตำรวจ แต่เมื่อเจอรุ่นพี่วางอำนาจใส่ นายจรรย์ก็ทนไม่ได้ จนมีเรื่องกับรุ่นพี่ จึงต้องลาออกจากโรงเรียน และกลับไปตั้งวงดนตรีไทยที่บ้าน

ก้าวสู่มหาสาวพัตร์

เมื่ออายุครบอายุบวช ยายได้จอร์องให้นายจรรย์อุปสมบทเมื่อปี พ.ศ. 2491 ที่วัดพรหมบุรี ได้รับฉายาว่า **“ฐิตธมฺโม”** ขณะนั้นนายจรรย์เกลียดพระสงฆ์เข้าไส้ เพราะเคยเจอพระกุศล ใช้ผ้าเหลืองหากิน เมื่อครบกำหนดสึก ท่านก็เตรียมตัวสึก แต่ก็มีเหตุให้ต้องเลื่อนสึกถึง 3 ครั้ง จนสมภารวัดบอกว่าจะไม่สึกให้แล้ว หากคิดจะสึกก็ให้ไปวัดอื่น สุดท้ายก็ภิกษุฐิตธมฺโมก็ไม่ได้สึกตามที่ตั้งใจไว้ แต่ได้ไปเล่าเรียนกับพระอาจารย์เก่งๆ ผู้เป็นพระแท้มากมายทั้งในย่านจังหวัดสิงห์บุรี และในกรุงเทพฯ มหานคร รวมถึงหลวงพ่อด และสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (อยู่ ญาโณทโย)

หลังจากร่ำเรียนทั้งปริยัติและกรรมฐานจนมีวิชาความรู้มาก พอทางคณะสงฆ์ก็ได้ส่งให้ หลวงพ่อจรรย์กลับไปเป็นเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ซึ่งขณะนั้นเป็นวัดโบราณ ทรุดโทรม มีเพียงพระบวชจำพรรษาเพียง 2 รูป

หลวงพ่อดได้กลับมาพัฒนาวัดในแถบถิ่นบ้านเกิด สอนหลักธรรมคำสอน และกรรมฐาน จนวัดได้รับการพัฒนา และมีญาติโยมให้ความเคารพศรัทธามากขึ้นเรื่อยๆ

“เหนือฟ้ายังมีฟ้า แต่ไม่มีอะไรเหนือกฎแห่งกรรม”

จากการนั่งสมาธิ เมื่อ พ.ศ. 2499 หลวงพ่อจรรย์เริ่มรู้ชัดใช้กรรมที่เคยทำไว้ตามลำดับ จากนั้นท่านจึงนั่งเจริญภาวนาและอธิษฐานรณงค์แผ่เมตตาเป็นประจำ

วันหนึ่งได้มีสติบอกไว้ล่วงหน้าว่าต้องชดใช้หนี้กรรมจากการต้มเต่า ซึ่งเป็นกรรมที่ท่านได้ลืมไปหมดแล้ว แต่มีสติได้บอกว่า ให้ระวังพรุ่งนี้ อย่าพาใครขึ้นรถไปด้วย เพราะจะทำให้ตายกันหมดเพราะรถคว่ำ วันรุ่งขึ้นท่านได้จับรถปิกอัพออกไปรับกิจมนต์ โดยไม่ได้นำใครไปด้วย ประกอบกับช่วงเวลานั้นฝนตก พอมาถึงอ่างทองฝนก็หยุด แต่ถนนมันลื่น จนมาถึงตรงโค้งวัดคู รถที่ขับมาด้วยความเร็วก็หมุน เสียหลักคว่ำ 8 รอบ รถพังยับเยิน ต้องพักรักษาตัว ถนนปวดแสบปวดร้อนอยู่นานเป็นเดือน ถือเป็นการใช้หนี้เต่า...แต่ยังไม่หมดเสียทีเดียว

จากนั้นหลวงพ่ोजริญก็เกิดนิมิตล่วงหน้าว่า อีก 6 เดือนข้างหน้า ในวันที่ 14 ตุลาคม ตนเองต้องคอหักตายอยู่หน้าโรงพยาบาลสิงห์บุรี จึงได้เตรียมการล่วงหน้า ทั้งการบริจาคเงิน จัดแจงหน้าที่ภายในวัด เมื่อถึงวันจริงหลังจากเสร็จสิ้นการประชุมเจ้าคณะหลวง พ่ोजริญก็ได้เดินทางกลับ เมื่อรถออกจากวัดเลี้ยวขวาเข้าจังหวัดลพบุรี บริเวณหลังตลาดปากบาง รถที่หลวงพ่ोजริญนั่งมาเกิดอุบัติเหตุ โหล่ท่านชนกับเหล็กจนหัก ถูกกระชกครูดเอาหนังหัวไปอยู่ตรงท้ายทอย คอหมุนพับไปที่หน้าอก เลือดเต็มจมูก น้ำจากฝ่ามือ น้ำหลุดออกมาลวกแสบร้อนไปทั้งตัว แต่ยังมีสติและรู้ว่าหายใจทางท้องตรงสะดือได้ ท่านกำหนดจิตยุบหนอ-พองหนอ ตลอดทางที่ถูกส่งนำตัวโรงพยาบาล ท่านรู้สึกเหมือนได้ยืนและเห็นเต่ามาซ้ำเติม เมื่อถึงโรงพยาบาลหลวงพ่ोजริญก็ได้อธิษฐานว่าขอให้เจ้าพเจ้าไปสบาย รู้แล้วเข้าใจแล้ว ขอให้สิกรรมทุกอย่างกับโลกมนุษย์ เป็นจังหวัดเดียวกันกับที่บุรุษพยาบาลเข็นรถตกร่องประตูเหล็กทำให้กระดูกที่คอเข้าที่ แต่ก็ต้องมาชดใช้หนี้กรรมที่กินข้าวถวายพระ เพราะต้องใส่ฝือกจนอ้าปากไม่ขึ้น กินอะไรไม่ได้ต้องใช้หลอดกาแฟหยอดอาหารแทน

หลังจากรอดตายครานั้น หลวงพ่ोजริญได้อุทิศตนเพื่อการสืบทอดพระศาสนา และสร้างคุณประโยชน์ต่อสังคมอย่างแข็งขันยิ่งขึ้น และยังส่งผลให้ลูกศิษย์ลูกหาศรัทธาต่อคำสอนเรื่องกฎแห่งกรรม และปฏิบัติตามคำแนะนำของท่านอย่างจริงจังมากขึ้น

เหตุการณ์ชดใช้หนี้กรรมครั้งใหญ่ของหลวงพ่อ ทำให้การกำหนดยุบหนอ-พองหนอ และแผ่เมตตาแก่เจ้ากรรมนายเวรตามวิถีกรรมฐานของหลวงพ่ोजริญก็มีผู้ศรัทธาเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย

หากใครคิดจะมาขอพร ขอวิธีแก้กรรม จะกรรมหนัก-กรรมเบา วิธีแก้กรรมที่ท่านจะมอบคือการสวดมนต์ตามแนวทางของท่าน คือ การบูชาพระรัตนตรัย แล้วตั้งนะโม 3 จบ จากนั้นสวดไตรสรณคมน์ สวดพระพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ แล้วตามด้วยบทพาหุงมหากา จบด้วยการสวดอิติปิโส (พุทธคุณ) เท่าอายุ+1 จบ อันเป็นกุศลบายให้จิตสงบ เกิดสมาธิ บังเกิดปัญญา

ลูกศิษย์ลูกหาที่ศรัทธาต่อคำสอนเรื่องกฎแห่งกรรม และปฏิบัติตามคำแนะนำของท่านอย่างจริงจัง ต่างก็ได้พบรสพระธรรมอย่างแท้จริงว่า แก่กรรมอย่างงมงายนั้นไม่มีอยู่จริง หากแต่กรรมฐานและการสวดมนต์ตัก
หากที่ทำให้เราสามารถใช้ชีวิตอย่างมีสติ จิตนิ่ง และเป็นกุศล ยังผลให้ผู้ปฏิบัติดำรงชีวิตในแนวทาง **“กรรมเก่า
อย่าไปซ้ำ กรรมใหม่อย่าทำเพิ่ม”**

แม้หลวงพ่อดิเรกจะได้สังขารไปแล้ว เมื่อวันที่ 29 มกราคม พ.ศ. 2559 เวลา 8.37 น. ที่โรงพยาบาลศิริ
ราช ด้วยอาการปอดอักเสบ หากแต่คำสอนเรื่องกฎแห่งกรรมของท่านยังได้รับการปฏิบัติสืบทอดไปสมตามตั้งใจ
มั่นที่ตั้งไว้ว่า

“จะขอใช้หนี้โลกมนุษย์ด้วยการสืบทอดพระพุทธศาสนา เผยแพร่พระธรรมคำสั่งสอนพระพุทธเจ้า”

และท่านกล่าวสอนลูกศิษย์เสมอว่า

**“ไม่จำเป็นต้องเอาเงินไปทำบุญเลย วันนี้ต้องบทธวดมนต์ไหว้พระได้ นั่นแหละท่านจะตื่นต้น ท่านจะปิด
ท่านจะยินดี นั่นแหละบุญ”**

ณ สัทธา
อุทยานไทย